

Herluf Rasmussen: Det har været sagt, og det fremhæves med mellemrum, at den demokratiske udvikling i Vesttyskland går støt fremad. Ja, den højtærede udenrigsminister har endog hævdet — jeg tror det var ved en lejlighed, hvor han besøgte den tidligere tyske koncentrationslejr Auschwitz i Polen — at han nærede en næsten ubegrænset tillid til, at demokratiet havde de bedste muligheder i den vesttyske forbundsrepublik.

Ifølge sagens natur er den højtærede udenrigsminister meget rejsende, og det hænder vel også, at han af og til får lejlighed til at besøge det Vesttyskland, som han har så stor tillid til. Jeg kunne tænke mig at stille det spørgsmål til den højtærede udenrigsminister: er det stadig den højtærede udenrigsministers opfattelse, at demokratiet er i vækst i denne del af Tyskland, eller har den højtærede udenrigsminister fået en anden opfattelse, f. eks. efter samtalerne med Vestberlins borgmester, partifællen Willy Brandt? Jeg tror, det ville blive hilst med tilfredshed ikke alene i denne sal, men også i befolkningen, hvis den højtærede udenrigsminister også på dette område ville give udtryk for sine tanker. Troen kan som bekendt flytte bjerge, men det må være en lidenskabelig tro, der helt kan overse de mange skønhedspletter, som præger det vesttyske demokrati.

Der er jo indledet et militært samarbejde med denne del af Tyskland, angivelig fordi man ved hjælp af tyske bajonetter mener sig bedre i stand til at forsvare sig mod en østfra kommende fjende. Der har været sagt mange rosende ord om den nye tyske forbundshær, men desværre forties som regel visse meget diskriminerende kendsgerninger om ånden i denne hær og ledelsen af den. Hvis vi tager det sidste først, er det mest iøjnefaldende, at de fleste ledende officerer kommer direkte fra Hitlers værnemagt, hvor de alle har beklædt høje stillinger, til Adenauers forbundshær. Her må man jo erindre sig, at den overvejende del af det tyske officerskorps, der gjorde tjeneste i

værnemagten, gik frivilligt ind og beredvilligt stillede sig til rådighed for Hitlers krigsforberedelser; at nogle af dem i 1944, på et tidspunkt da det forestående militære nederlag var en kendsgerning, søgte ud af det militære dilemma, ændrer intet ved det grundlæggende.

Det, der er det afgørende for mig, er, om man kan forvente, at disse militære, som hidtil har opnået deres største fortjenester i Hitlers udryddelseskrig mod de europæiske folk, har ændret deres livsindstilling så afgørende, at man tør tro, at det karakteristiske preussiske livssyn nu ligger dem overmåde fjernt.

Desværre er der meget, der tyder på, at dette slet ikke er tilfældet. Hvis man tager bestik af personerne, bliver man sørgeligt skuffet, og tager man dernæst bestik af disse personers åndelige baggrund, hvis man overhovedet kan tale om ånd i den forbindelse, stiger skuffelsen til et absolut højdepunkt. Det er ikke med nænsom hånd, udvælgelsen har fundet sted. Det nyeste og meget uheldige eksempel er udnævnelsen af en general Foertsch til en meget høj stilling i den vesttyske forbundshær. Denne for alvorlige krigsforbrydelse straffede person gjorde sig allerede på et meget tidligt tidspunkt af sin militære løbebane bemærket på en ufordelagtig måde. I en af ham forfattet pligtlære for den tyske værnemagts hitlertro officerer — bogen hedder „Den tyske værnemagts officer“, Berlin 1942 — skrev han bl. a. — jeg beder om formandens tilfaldelse til et kort citat —:

„Den, der ikke med sit hjertes kraft går ind for den nationalsocialistiske stat, den, der er ligegyldig og afvisende over for denne stat og denne verdensanskuelse, har intet at gøre som officer i den nye tyske værnemagt.“

Det er glædeligt, at ikke alle i Vesttyskland har kunnet kapere udnævnelsen, men det er kun et lille lyspunkt, når Frankfurter Rundschau den 3. november 1956 efter den første udnævnelse, udnævnelsen af den dengang nylig løsladte krigsforbryder til chef for